

[Erhard Jakobsen]

Derfor er vel helt naturligt, hvis lederen af EFs Ministerråd har haft travlt med at fortælle Reagan om de ting, som man i EF har pålagt lederen af Ministerrådet at bringe frem for den amerikanske præsident. Og dér tør man nok sige, at der er et par ting i Europa, der er vigtigere at få forelagt i situationen, end at Danmark giver et par dollars mere eller mindre til noget, som bliver lavet, enten Danmark vil give noget til det eller ej. Heldigvis da.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Det er hr. Anker Jørgensen, der kalder mig herop. Hr. Anker Jørgensen understreger nu, at man kun har givet autorisation til de 26 mill. kr. af de 75 mill. kr., vi har bundet os til. Jeg kan altså ikke nære mig for at stille et direkte spørgsmål til den tidligere statsminister. Når man nu går med til de 26 mill. kr., er det jo, fordi man selv har været med til at betale de første rater af dem. Hvorfor tager man hele dette spørgsmål op, når man er kommet i opposition? Hvorfor gjorde man ikke noget ved det, da man var i regering? Det kan jeg altså ikke forstå. Har man sagt nej til at deltage i infrastrukturprogrammet? For det er da ikke sådan, at NATO går i stykker, fordi vi ikke betaler de sidste 40 mill. kr. Det sker ikke.

Men det, der er det ulykkelige i hele denne situation, er, at man har været med til at demonstrere en splittelse inden for NATO. Vi ser i øjeblikket, at russerne nu tilbyder at skære deres antal af SS-20ere ned osv. Det skyldes, at man har noget at handle med, men det fratager man NATO. Jeg kan ikke forstå, at man ikke i socialdemokratiet kan indse, at man gør noget helt skrupforkert ved at skyde en kile ind i NATO og dermed svække NATOs forhandlingsposition over for Sovjetunionen. Det synes jeg er det rystende i hele denne sag. Det er ikke de 40 mill. kr., det drejer sig om.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Nu skal jeg nok gøre det kort, for jeg ved, at de fleste af salens medlemmer forfærdelig gerne vil tilbage til det, dagens emne egentlig handler om.

Hr. Erhard Jakobsen har fuldstændig ret. Mit besøg i Washington fandt først og frem-

mest sted på det grundlag, at jeg som bekendt for tiden er formand for EFs Ministerråd. Det er fuldstændig korrekt. Det var derfor også mig selv, der bragte emnet på bane. Jeg blev ikke spurgt i Det hvide Hus eller andre steder. Men jeg fandt, at det var rigtigt og loyalt, da jeg nu var der, at gøre opmærksom på, at dette spørgsmål havde været oppe til behandling i det danske folketing, og jeg forklarede, hvordan udgangen af den debat havde været.

Må jeg sige til hr. Gert Petersen, som direkte spørger mig, at jeg er fuldt opmærksom på, at dersom nye autorisationer inden for NATO kommer på tale, må den danske regering for sit vedkommende naturligvis respektere tekstanmærkningens indhold.

Må jeg sige til hr. Anker Jørgensen, at regeringen naturligvis fuldt ud vil respektere den dagsorden, som er vedtaget af folketinget. Den blev vedtaget med en ejendommelig stemmefordeling, men den er vedtaget. Regeringen respekterer en dagsorden, som er vedtaget af folketinget. Naturligvis.

Men må jeg også minde om, hvad der står i den. Der står: »i bero indtil videre«. Det gør der altså. Så har jeg vel også lov til at udtrykke håbet om, at socialdemokratiet i månederne, der kommer, vil føle sig bundet af denne tekst. Dagsordenen binder da forhåbentlig også socialdemokratiet. Hvis det er tilfældet, betyder teksten, at socialdemokratiet, som hr. Lasse Budtz så klart har udtrykt det, ikke på nuværende tidspunkt har sagt definitivt nej til NATOs raketprojekt.

Dræbye (RV):

Jeg vil knytte nogle bemærkninger til diskussionen om udsigterne for erhvervsudvikling og beskæftigelse i de kommende år. Udgangspunktet er, at regeringen og det radikale venstre er enige om, at et af hovedelementerne i en langsigtet økonomisk politik er stramme rammer for indkomstudviklingen. Indkomstpolitikken er nødvendig, for at vi kan opnå en erhvervsmæssig og økonomisk fremgang, samtidig er den i øvrigt også social, fordi den sikrer større beskæftigelse på lidt længere sigt.

Men indkomstpolitikken løser ikke af sig selv vores problemer. En række andre områder skal så at sige sættes i bevægelse, for at vi kan opnå en positiv økonomisk tendens.